

Sygn. akt II CKN 341/98

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 12 lutego 1999 r.

Sąd Najwyższy Izba Cywilna
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSN	-	J. Suchecki (spraw.)
Sędziowie	SN	-	Z. Świeboda
	SN	-	T. Żyznowski

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 1999 r.
na posiedzeniu niejawnym
sprawy z powództwa H. B.
przeciwko A. C.
o ochronę dóbr osobistych,
na skutek kasacji powódki
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 2 lutego 1998 roku, sygn. akt I ACa [...]

p o s t a n a w i a:

**odrzuć kasację i oddalić wniosek pełnomocnika powódki z urzędu
o przyznanie od Skarbu Państwa kosztów ich opłaconej pomocy
prawnej.**

U Z A S A D N I E N I E

Sąd Wojewódzki oddalił powództwo o ochronę dóbr osobistych powódki, a Sąd Apelacyjny oddalił jej apelację.

Wyrok Sądu Apelacyjnego powódka, działająca przez adwokata ustanowionego z urzędu, zaskarżyła kasacją wnosząc o jego uchylenie, jak również o uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Kasacja zawiera również wniosek o zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zgodnie z załączonym ich zestawieniem, zawierającym także oświadczenie iż nie zostały one zapłacone.

Kasacja zarzuca naruszenie przez Sąd Apelacyjny przepisów postępowania w zakresie oceny materiału dowodowego, lecz nie wskazuje w sposób konkretny jakie przepisy zostały przez ten Sąd naruszone.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

wykładnia art. 393¹, art. 393³, art. 393¹¹ i art. 393⁸ kpc jest już ugruntowana w orzecznictwie. Tak np. w postanowieniu z dnia 11 marca 1997 r. III CKN 13/97 (OSN 8/98, poz. 114) Sąd Najwyższy stwierdził, że dla zachowania formy kasacji nie jest wystarczające ograniczenie się do powołania przepisu art. 393¹ pkt 2 kpc, ale konieczne jest także uzasadnienie podnoszonej podstawy kasacyjnej przez wskazanie które przepisy, oznaczone numerem artykułu (paragrafu, ustępu) ustawy zostały naruszone. W przeciwnym razie ocena zasadności kasacji nie jest w ogóle możliwa, samo zaś pismo pozostaje tylko namiastką środka odwoławczego.

Brak przytoczenia podstaw kasacyjnych w sposób tak określony jest brakiem nieusuwalnym, gdyż wykracza poza pojęcie braku formalnego pisma procesowego, odbierając środkowi odwoławczemu cechy dopuszczalnej kasacji (wykładnia z postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1997 r. III CKN 29/97 - OSN 6-7/97, poz. 96). W niepublikowanym wyroku z dnia 19 marca 1997 r. II CKN 16/97 Sąd Najwyższy wyłożył m.i. że nie jest uprawniony do samodzielnego dokonywania konkretyzacji zarzutów lub też stawiania hipotez co do tego jakiego aktu prawnego dotyczy podstawa kasacji.

Podzielając w pełni przytoczoną wykładnię wskazanych norm kodeksu postępowania cywilnego Sąd Najwyższy uznał, że kasacja jako nie spełniająca wymagań przewidzianych w art. 393³ kpc jest niedopuszczalna i ulega odrzuceniu z mocy art. 393⁸ w związku z art. 393⁵ kpc.

Oddalając wniosek o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej Sąd Najwyższy zważył, że rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 1997 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. Nr 154, poz. 1013, zmiana Dz.U. z 1998 r. Nr 159, poz. 1049) stanowi, że adwokatowi ustanowionemu z urzędu przysługuje prawo domagania się od Skarbu Państwa kosztów nie opłaconej pomocy prawnej w wysokości określonej w rozporządzeniu (§§ 21-23 i 25).

Pomoc ta jednakże powinna być udzielana zgodnie z wymaganiami stawianymi profesjonalście, jak to już wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 14 sierpnia 1997 r. II CZ 88/97 (OSN 3/98, poz. 40).

W sprawie niniejszej „pomoc prawna” udzielona powódce polegała na sporządzeniu i wniesieniu kasacji nie spełniającej - jak to już wyjaśniono - podstawowych warunków proceduralnych stawianych temu środkowi, co spowodowało konieczność jej odrzucenia już na posiedzeniu niejawnym jako - według przytoczonego orzeczenia z dnia 11 marca 1997 r. - „namiastki środka odwoławczego”.

Zdaniem Sądu Najwyższego rażąco sprzeczne z zasadami profesjonalizmu czynności adwokata ustanowionego z urzędu nie upoważniają go do skutecznego domagania się przyznania mu kosztów nie opłaconej pomocy prawnej.

Za takie należy uznać czynności adwokata w sprawie niniejszej stąd - zdaniem Sądu - brak podstaw by z mocy wymienionych przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 1997 r. przyznać mu zwrot tych kosztów.